

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. Тутракан, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20213430100295 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано по редовна и допустима искова молба на „А.” ЕООД с ЕИК *** против „Е. с.” АД с ЕИК *** за установяване, че ищецът е собственик на електропровод, попадащ изцяло в съдебния район на Районен съд Тутракан.

Исковата молба е подадена първоначално пред РС Варна и по нея е образувано гр.д.№ 12124/20 ВнРС (д. ВнРС). Впоследствие същото е прекратено и изпратено по подсъдност на Районен съд Тутракан. Делото е подсъдно на Тутраканския районен съд на основание чл. 103 вр. чл. 104, т. 3 и чл. 109 ГПК, тъй като се установява с помощта на вещи лица, че спорното право касае недвижима вещ, а цената на иска е 44267,49 лева, съгласно чл. 69, ал. 1, т. 2, пр. 2 ГПК.

Индивидуализацията на електропровода е уточнена от ищеца с молба вх.(ВнРС)№ 280581/11.11.2020 г., приета е без възражения с доклада по делото, и е следната: Стълбове и проводници НН380V с диспечерско наименование ****, разположени в землището на ***, представляваща въздушно кабелно съоръжение с обща дължина по остна на електропровода от 2490,76 метра, състоящ се от общо 45 броя стълбове, като 17 броя са железни ферми и 28 броя са стоманобетонни стълбове, чието трасе започва от трансформатора на помпена станция на брега на р. Дунав, намиращ се в ПИ 57090.2.1 по КККР на *** до трансформатор, намиращ се в ПИ № 390, кв. 13 по кадастралния и регулационен план на ***, преминава през ПИ 57090.2.1, ПИ 57090.2.56, ПИ 57090.2.52, ПИ 57090.45.51, ПИ 57090.2.430, ПИ

57090.2.75, ПИ 57090.2.68, ПИ 57090.2.169, ПИ 57090.2.169, ПИ 57090.36.59, ПИ 57090.2.115, ПИ 57090.2.82 и ПИ 57090.2.184 по КККР на ***, и през ПИ № 390, кв. 13, улици и кв. 9 по кадастралния и регулационен план на *** и завършва с мачтов трафопост на желязна ферма, намиращ се в кв. 9 по кадастралния и регулационен план на *** (л.60 от д.ВнРС).

Ищцовото дружество „А.“ ЕООД твърди, чрез своя процесуален представител, че е собственик на електропровода по силата на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ-Тутракан с вх.№ 2506/31.07.2006, акт № 196, том VII, дело № 1469/2006. Праводатели по този акт са А. А. и неговата съпруга, а те от своя страна са придобили спорната вещ на търг през 1997 г. в рамките на производство по несъстоятелност на „К.“ ЕООД, в чиито активи е била вещта. В условията на евентуалност ищецът претендира, че електропроводът е придобит на оригинално основание – изтекла придобивна давност, започнала да тече от 03.07.1997 досега. В условията на втора евентуалност, собствеността върху електропровода се претендира на основание приращение, тъй като се намира в имоти, които се твърдят, че са собственост на ищеца. Правният интерес от завеждането на делото се обосновава и доказва с изявление на ответното дружество в писмо с изх.№ К-ЕДН-1392/28.03.2019, придружено с извадка от инвентарна книга, че „Е. с.“ АД е собственик на електропровода. Ищецът моли да се уважи положителният установителен иск за собственост срещу ответното дружество на едно от заявените основания в изложената последователност, като му се присъдят направените разноски.

Ответното дружество „Е. с.“ АД оспорва изцяло исковата молба. Излага множество доводи свързани най-вече с правни ограничения върху придобиването на процесната вещ по описания от ищеца като първи придобивен способ начин и навеждане на твърдение, че всъщност „Е.с.“ АД е собственик на вещта. С доклада по делото е обяснено на страните, че съдът няма да разглежда доказателствата в светлината на последното твърдение, тъй като насрещен иск за собственост не е предявен, а ще ги разглежда в контекста на възражението, че вещта не е могла да се придобие от ищеца поради правни ограничения. По отношение на придобивната давност ответникът твърди, че процесният електропровод е стопанисван и обслужван от електроразпределителното дружество и са правени разходи за експлоатацията и поддръжката му. Тоест, навежда доводи, че владението е било прекъснато, ако изобщо е текла придобивна давност.

Съдът, като съобрази предявените иски и анализира събраните доказателствени средства, намира за установени от фактическа страна следните обстоятелства:

С доклада по делото, а впоследствие и в хода на съдебните заседания при събирането на доказателствените средства и след положителни становища на страните (л. 143), са приети от съда за безспорни редица факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на делото. Първо, електропроводът, чиято собственост се претендира, е съоръжение на техническата инфраструктура на енергийната система и обслужва обекти само на територията на Община Тутракан. Второ, съоръжението представлява

надземен провод с принадлежащите му трайно прикрепени към земята конструктивни елементи и съоръжения, като стълбовете и трафопостовите, и е предназначен за пренос или разпределение на електрическа енергия. Трето, електропроводът е въведен в експлоатация през 1980 година и служи за снабдяване с ел.енергия и на други лица, освен ищцовото дружество. Четвърто, така както е заснет на геодезическата снимка на л. 55 от гр.д.№ 12124/2020 на ВнРС, по трасето на електропровода между т. 1 и т. 51 няма други директно прикачени абонати, освен онези към трафопоста, обозначен като точка 1, който е на р. Дунав и който свидетелите наричат „Пясък и баластра“; като токът всъщност постъпва в т. 33, откъдето се отклонява в две посоки, едната, към т. 1, а другата, към т. 51 от геодезическата снимка, където се намира мачтов трафопост, от него вече токът се разпределя на ниско напрежение за половината село.

Спорните факти по това дело са малко. Имащите значение се установяват с достатъчното налични достоверни доказателствени средства – преки и косвени.

Свидетелят С. – кметски наместник на с. Пожарево, е роден 1968 г. и казва, че откакто се помни в селото винаги е имало ток. Рибарниците са изградени като инфраструктура 1970-1975 година, тогава е бил 7-8 годишен. Същите черпят вода от р. Дунав с помпена станция на брега. Без нея рибарникът не би могъл да функционира (л. 138-139).

На една от снимките от комплексната електротехническа експертиза, приета от ВнРС, се вижда надпис на железобетонен стълб „ОПАСНО ЗА ЖИВОТА / П-СТ I-II / ЕП – 20 KV / ГАРВАН / ЕПО / РИБ. СТ-ВО [рибно стопанство] / СТ.№ 4 / 1970 Г.“ (л. 178 д.ВнРС) , който е в подкрепа на показанията на кметския наместник, защото най-малкото доказва, че стълбът е бил произведен и поставен на мястото му през 1970 година, а рибното стопанство вече е съществувало или е било в процес на изграждане.

От запазените във фирмено дело № 233/1993 на Окръжен със Силистра съдебни актове и документи става ясно, че към 05.12.1990 г. е съществувал СК „Сладководно рибовъдство“ – гр. Пловдив, а в състава на комбината е било предприятието „Р.“ със седалище в с. Нова Черна, тогава попадащо в област Разград, сега в силистренска. С Решение № 24/05.12.1990 г. тогавашното Министерство на земеделието и хранителната промишленост е решило да прекрати съществуването на предприятието „Р.“, като неговите активи е трябвало да бъдат поети от новоучредената по Указ 56 за стопанската дейност (отм.) държавна фирма „К.“. С решение № 578/07.02.1991 г. по ф.д.№ 566/1991 на ОС Силистра е извършено преобразуването, като ДФ „К.“ е поело активите и пасивите на прекратеното предприятие по баланса към 31.10.1990 г., както и другите права и задължения на прекратения СК „Сладководно рибовъдство“ гр. Пловдив, съгласно разделителен протокол (л. 131-136). Този протокол не се съдържа във фирменото дело, което затруднява установяването дали спорният електропровод е бил включен в него.

С Решение № 92/26.10.1992 г. тогавашното Министерство на

селскостопанското развитие, земеползването и възстановяването на поземлената собственост, на основание чл. 17, ал. 1 от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия, е решило да образува еднолично дружество с ограничена отговорност „К.“ с предмет на дейност свързан с рибовъдството, като дружеството е следвало да поеме всички активи и пасиви на ДФ „Калимок“ с. Нова Черна. Преобразуването е станало с Решение № 271/04.02.1993 г. по гр.д.№ 233/1993 г. на ОС Силистра. По-късно, с Решение № 72/22.04.1994 г. по гр.д.№ 18/1994 г. на ОС Силистра, ЕООД „Калимок“ е обявено в несъстоятелност. Производството е прекратено с Решение № 39/29.01.1999 г. по гр.д.№ 18/1994 г. (л. 125-129).

В рамките на производството по несъстоятелност и след проведен търг по правилата на чл. 717, ал. 1 от ТЗ, с Постановление № 61/05.05.1997 г. съдът по несъстоятелността е възложил на А. Н. А. следния недвижими имот: рибарник в землището на ***, за който са отредени кадастрални номера 75, 79 и 80, ведно с построените в тези имоти съоръжения, **в т.ч. две трансформаторни сгради, малка помпена станция и помпена станция извън имота в близост до р. Дунав, басейн с диги, предназначени за отглеждане на зарибителен материал, напорен тръбопровод, Електропровод /стълбове и проводници/ НН 380 V, трансформатор, силов трансформатор, елтабло малко, камъночистачка, включително и подобрениЕТО (!!! в ед.ч.)** под формата на каменна настилка с асфалтово покритие, собственост на ЕООД „К.“ (л. 11-12 д.ВнРС).

С констативен Нотариален акт за собственост на недвижим имот №168, том I, дело 335 от 03.06.1997 г. на Тутраканския районен съд А. А. (свидетел по настоящото дело) е признат за собственик на рибарника, съоръженията и **подобрениЕТО** (в ед.ч.), така както са описани в Постановлението № 61/05.05.1997 г. (л. 10 д.ВнРС).

С нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан под № 121/12.09.2002 г., том IV, А. А. и А. А. продават на „И.“ ООД 1/2 ид.ч. от трансформаторен пост с площ 9 кв.м. и 1/2 ид.ч. от електропровод /стълбове+проводници/ НН380 V, ведно с прилежащите ел.съоръжения, разположен в имот № 54 (!) в землището на ***, собственост на *** (вероятно „Д.г. с.“). За тази сделка става ясно от справка за вписаните обстоятелства по името на продавача Атанасов (л. 141 гръб д.ВнРС).

С нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан под № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006 (л. 8-9 д.ВнРС), А. А. и неговата съпруга продават на ищцовото дружество недвижимия имот в ***, представляващ „Р.“ с изградените в него сгради, машини и съоръжения, а именно: два метални склада, кантар, кантон, административна сграда, **ТРАНСФОРМАТОР** и тоалетна, разположени в поземлен имот с **№ 390 в кв. 13; Малка помпена станция** и част от подземен напорен тръбопровод, разположени в имот с № 75; **помпена станция на брега на р. Дунав** с командна зала и резервоари, част от подземен напорен тръбопровод и **1/2 ид.ч. от трансформатор, разположени в поземлен имот с № 54** и площ 1,696 дка, при граници и съседни ПИ № 51, ПИ № 52, ПИ № 56 и ПИ № 37; басейни за зарибяване с

диги и съоръжения, **ЕЛТАБЛО** и част от подземен напорен тръбопровод, разположени в **УПИ I-391 в кв. 14**; и изградените в обекта **подобренИЯ [!?!? мн.ч.]**, представляващи **ЕЛЕКТРОПРОВОД високо напрежение /стълбове и проводници НН380V/ до трансформатора на помпена станция на брега на р. Дунав и до другия трансформатор и КАМЕННА НАСТИЛКА** с асфалтово покритие.

От скицата (на л. 23 д.ВнРС) се установява, че имот № 54 не граничи с имоти № 51, 52, 56 и 37, чиито кадастрални номера би следвало да са № 57090.2.51, № 57090.2.52, № 57090.2.56 и № 57090.2.37.

От Регистъра на засегнатите имоти (на л. 47 д.ВнРС) и от геодезическата снимка (на л. 55 д.ВнРС) се установява, че западно от ПИ № 52, северноизточно от ПИ № 56 и южно откъм западния край на ПИ № 51 се намира поземлен имот с кадастрален № 57090.2.1 с площ 1697 кв.м., вид собственост – държавна, вид територия „Горска“, на чиято територия има три сгради, чиито идентификатори са № 57090.2.1.1, № 57090.2.1.2 (и двете частна собственост с предназначение за водоснабдяване и/или канализация според служебна справка в интернет сайта и картата на АГКК) и № 57090.2.1.3 (частна собственост с предназначение за енергопроизводство, 9 кв.м.). От същия Регистър на засегнатите имоти се установява, че ПИ № 52 с идентификатор 57090.2.52 е частна собственост на „И.“ ООД.

През август 2018 г. инж. Д. Д. от фирма „Г.97“ ЕООД е направил по възлагане от „А.“ ЕООД геодезическа снимка на Електропровод високо напрежение /стълбове и проводници НН80V) находящи се в землището на с. Пожарево, общ. Тутракан. Изготвил е регистър на засегнатите имоти, координатен регистър на точките от № 1 до № 51, представляващи стълбовете по трасето на електропровода, нанесени също върху геодезическата снимка в мащаб 1:2500 (л. 45-55 д.ВнРС).

В изследователската част на комплексната електротехническа експертиза вещото лице обяснява, че според номиналното напрежение електрическите мрежи се разделят на: мрежи за ниско напрежение (НН) – до 1 kV (1000 V); за средно напрежение (СрН) от 1 до 35 kV включително; за високо напрежение (ВН) – от 110 до 400 kV; за свръхвисоко напрежение (СВН) – от 400 до 900 kV. Посочва, че въздушната линия 20 kV „Р. с. П.“ е изградена през 1975 г. и навсякъде в експертизата става въпрос за електропровод средно напрежение. В открито съдебно заседание пред Варненския районен съд, при изслушването на вещите лица, е даден категоричният уточняващ отговор, че електропроводът, който е по геодезическото заснемане е средно напрежение, а 380 волта е ниско напрежение и при огледа на място вещите лица са установили само един трансформатор, от който тръгва ниско напрежение (л. 185 д.ВнРС).

Свидетелят А.А. дава показания пред настоящия съд, че през 1997 г. на търга, на който е купил недвижимия имот с електропровода, е бил съставен констативен протокол, в който било описано абсолютно всичко, детайлно: стълбове, колко железни, и трафопостовите. Обяснява, че рибарникът е на изкуствено пълнене с вода от р. Дунав и без помпената станция на брега на р.

Дунав не би могъл да функционира. През времето, когато бил собственик на имота, в т.ч. твърдейки и на електропровода, извършвал поддръжка на същия по смяната на елементи, необходими за правилното му функциониране, като за тази цел е викал и наемал електротехници, на които е плащал. Освен това, казва, че е кастрил растителността по трасето на съоръжението (л. 139).

Свидетелят Т. Ф. е електромонтьор и работи в ответното дружество „Е. с.“ АД от 1990 г. Казва, че отговаря за района на електропровода. Знае, че делото касае електропроводно отклонение (ЕПО) „Р.“ на въздушен коридор „Г.“ и споделя, че участва в поддръжката и аварийните му ремонти. Поддръжката и профилактиката включват правенето всяка година на просеки, изрязване на дървета и почистване на трасето. Наясно е с мачтовия трафопост в с. Пожарево и обяснява, че селото се захранва от два трафопоста. Токът идва от подстанция Тутракан по електропровод 20 kV, който отива до с. Гарван. Чрез един РОС (разединител открит стационарен) № 101, по номерацията на енергийното дружество, токът се отклонява от трасето Тутракан-Гарван и стига до първия трафопост над гробищния парк на с. Пожарево. След този първи РОС 101 по трасето Тутракан-Гарван, в посока с. Дунавец, се намира втори РОС, който според номерация на енергийното дружество е с № 102, от него токът се отклонява, т.е. тръгва по електропроводното отклонение (ЕПО) „Рибно стопанство“. Този РОС 102 е началната точка на електропроводно отклонение „Рибно стопанство“, пояснява свидетелят. Първоначално, по време на разпита, този свидетел не се ориентира на геодезическата снимка, тъй като няма по-общ изглед.

Свидетелят Л. Н. също е електромонтьор в ответното дружество. Освен че неговите показания потвърждават тези на свид. Ф., същият се ориентира по геодезическата снимка (на л. 55 д.ВнРС), като посочва, че РОС 102, ако скицата беше по-голяма, щял да се падне на юг от процесния участък на електропровода, а връзката му с него е в т. 33. Оттам, казва, че трасето се разделя на две, в едната посока токът отива до „Пясък и баластра“, а в другата за „Рибното стопанство“. До „Пясък и баластра“ няма други прикачени обекти, а до мачтовия трафопост има и това трафопоста на самия рибарник, който е точка 48, но свидетелят казва, че той е разкачен и не функционира като такъв.

При очна ставка между всички свидетели с предявяване на геодезическата снимка, кметският наместник се ориентира и показва т. 51, казвайки че там е мачтовият трафопост, от който се захранва половината село. Свид. Николов потвърждава, че от мачтовия трафопост започва захранването на около 200 абоната на ниско напрежение. Свид. Фучиджи вече се ориентира и потвърждава всичко казано от колегата му за трасето на електропровода и обектите по него, същото прави и управителят на ищцовото дружество, което мотивира съда да приеме за безспорно установени тези факти.

По делото са приети няколко нотариални акта и договор за продажба на държавни земи, с които ищцовото дружество е придобило недвижими имоти, през които минава процесният участък на електропровода (л. 14, л. 17, л. 20-22 д.ВнРС).

Приет е също така Протокол № 1-2018/29.01.2018 г. от заседание на комисия в Регионална дирекция на горите гр. Русе, с който е разрешено по искане на ищцовото дружество да му се разреши, на осн. чл. 84, ал. 1 от Закона за горите, да прочисти от растителност ПИ с № 75, така че да го ползва като земеделски (л. 104-105). С договор за услуга – почистване на площи от 22.02.2019 г., обаче, „Амон“ ЕООД е договорило почистването на растителност не само и не на целия ПИ № 75, а само в района на малката помпена станция в ПИ № 75, както и в ПИ № 390, помпената станция на брега на р. Дунав и трансформатора, които са в ПИ № 54 по плана на с. Пожарево, който е с площ 1,696 дка, басейна за зариявяване, неговите диги и съоръжения в УПИ I-391 (л. 108-109).

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Искът е установителен, с правна квалификация по чл. 124, ал. 1 ГПК във вр. чл. 77 ЗС вр. чл. 18 ЗЗД и евентуално чл. 77 вр. чл. 79 и чл. 92 ЗС.

Според тези нормативни текстове правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Правната сделка, на която се позовава ищцовото дружество, за да обоснове главния си иск, отговаря на изискваният на закона за форма, тъй като е извършена с нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан под № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006 г. Доказателственият и правен анализ по този иск изисква изследването на въпроса дали със сделката е прехвърлено правото на собственост върху електропровода, който въпрос на свой ред налага да се установи дали изобщо праводателят на ищеца го е притежавал.

Правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, което означава, най-вече, да се докаже основният признак на владението, че ищецът е осъществявал фактическа власт върху вещта; защото ако не се докаже, безпредметни остават въпросите за останалите му признаци – че фактическата власт е осъществявана с намерение за своене, постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно.

ПридобИ.ето на собствеността по приращение означава, че собственикът на земята е собственик и на постройките върху нея, освен ако е установено друго. Доказателственият и правен анализ изисква да се отговори на въпроса дали цялото трасе на електропровода попада в имоти на ищцовото дружество и **установено ли е друго**, тоест – налице ли е правно състояние, съгласно което, макар електропроводът да преминава през поземлените имоти на ищеца, да не се счита за негова собственост.

Възражението на ответното дружество, че ищецът изобщо не би могъл да е собственик на вещта, поради нейната специфика и защото тя била извън гражданския оборот, е неоснователно. Дали даден обект може да бъде предмет на прехвърлителна сделка или не, за да се счита, че е вещ извън гражданския оборот, е различно от това дали има правни ограничения за придобИ.ето ѝ. Вещи извън гражданския оборот са онези, които са публична държавна собственост (чл. 2, ал. 2 ЗДС), вкл. изключителната държавна

собственост (чл. 18, ал. 1 КРБ) и публичната общинска собственост (чл. 3, ал. 2 ЗОС), спрямо които е налице абсолютна забрана за разпоредителни сделки в полза на трети лица, освен държавата, и придобий.ето им по давност (чл. 7, ал. 1 ЗДС и чл. 7, ал. 1 и ал. 2 ЗОС). Електропроводите не попадат сред изброените. Самият факт, че ответникът, бидейки частноправен субект, твърди да е придобил собствеността на процесната вещ, опровергава становището му, че друго трето лице не би могло да бъде неин собственик. Вярно е, че сегашната правна уредба в енергетиката поставя редица изисквания за такива сделки, но предмет на делото е дали праводателите на ищеца са били собственици на електропровода и ако да, как и кога точно са я придобили. Доводите във връзка с правните ограничения по отменения Закон за електростопанството биха могли да са основателни, ако делото се разглеждаше в условията на предходно действащата Конституция, преди демократичните промени, защото тези аргументи не са съобразени с чл. 17, ал. 3 и параграф 3, ал. 1 от ПЗР на сега действащата КРБ. Съгласно цитираните разпоредби, частната собственост е неприкосновена, а разпоредбите на заварените закони се прилагат, стига да не противоречат на Конституцията. Основният закон е приет и е влязъл в сила на 17 юли 1991 г. Същевременно с влизането в сила на Закона за местното самоуправление и местната администрация (Обн., ДВ, бр. 77 от 17.09.1991 г., в сила от 17.09.1991 г.) и неговия § 7, т. 7 от ПЗР е разпоредено, че преминават в собственост на общините редица дотогава държавни имоти, в т.ч. мрежите и съоръженията на енергийната инфраструктура, които обслужват само територията на съответната община и не са включени в уставния фонд на търговски дружества. Следователно, самият закон допуска, че държавни имоти от енергийната инфраструктура е могло да бъдат включени в уставния фонд на търговски дружества. Понятието уставен фонд се е съдържало в отменения Указ № 56 за стопанската дейност. С този нормативен акт е била уредена възможността на държавата да участва в стопанския оборот чрез учредяването на държавни фирми. Идеята на законодателя в § 7 от ПЗР към ЗМСМА е била обособеното държавно имущество, което е включено в уставния фонд на държавната фирма, да продължи да служи на нея и за целите, за които е била учредена фирмата, а не да се върне в собственост на държавата или общините. Така, ако се допусне, че електропроводът е бил включен в баланса на предприятие „Рибовъдство“ – с. Нова Черна, част от СК „Сладководно рибовъдство“-Пловдив, то с Решение № 578/07.02.1991 на ОС Силистра за регистрация на учредената фирма с държавно имущество „Калимок“, собствеността върху него е преминала към и е станала част от уставния фонд на това дружество, както пише в Приложение 1 към решение № 24/05.12.1990 г. на тогавашния принципал. Понеже е прието от съда, че електропроводът обслужва само обекти на територията на община Тутракан, то и разпоредбата на § 7 от ПЗР към ЗМСМА е напълно приложима в случая. Това означава, че дори да са съществували някакви обструкции за придобий.ето и ползването на електропровода навремето, след като се касае за държавно предприятие „Рибовъдство“ – с. Нова Черна, а то е било част от СК „Сладководно рибовъдство“-Пловдив много преди демократичните промени

(надписът на стълба „РИБ. СТ-ВО“ [рибно стопанство] е от 1970 г.), по всяка вероятност държавата е издала необходимото разрешително за придобиването и ползването на електропровода от собственото му предприятие, оттам спорната вещ е могла да остане в собственост на правоприемника на това предприятие – Държавна фирма „Калимок“ и всички останали правоприемници до ищеца. По делото, въпреки указаната доказателствена тежест, не се доказва, че електропроводът е бил включен в уставния фонд на ДФ „Калимок“, формиращ част от общия размер на 6861-те тогавашни лева. Независимо от това, съдът съобразява току-що изложено в светлината на новоприетата ал. 2 на § 7 от ПЗР към ЗМСМА (ДВ, бр. 49 от 1995 г.), която гласи, че не преминава в собственост на общините имущество по ал. 1, което е включено в капитала, уставния фонд **или се води по баланса на търговско дружество, фирма и предприятие с държавно имущество.** Тази разпоредба има особено темпорално действие. От една страна, няма изричен текст, който да ѝ предава обратна сила; от друга страна, самата ал. 1 (която е предишният текст на § 7) указва, че действа от влизането в сила на закона. По тази причина в Решение № 64 от 10.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 2612/2008 г., III г. о., ГК е прието, че нормата на ал. 2 има пояснителен /тълкувателен/ за тази на ал. 1, т. 7 от § 7 на ЗМСМА характер и при тази привръзка предпоставките ѝ, както и на последната, се преценяват към влизане на ЗМСМА в сила. Смисълът от тази разпоредба е разкрит и в Решение № 244 от 25.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 99/2009 г., I г. о., ГК, в което се казва, че, макар ал. 2 на § 7 от ЗМСМА да е приета по-късно, следва да се приеме, че тя поражда действие едновременно с алинея първа на този текст, тъй като урежда отрицателната предпоставка недвижими имоти да не станат общинска собственост, ако са включени в капитала на търговски дружества с държавно имущество. Да се приеме противното, означава да се обезсмисли приемането на ал. 2 от § 7 от ЗМСМА и всички имоти, дори тези, които се стопанисват и управляват от държавните предприятия и дружества, ако имат значение за населението на общината, да станат държавна собственост. Идеята на законодателя не е била да трансформира имуществото, съставляваща държавна собственост в общинска, щом има местно значение, а да се диференцира общинската собственост от държавната по критерий, определящ най-пълноценното ѝ използване. Целта на законодателя е била да преминат в собственост на общините тези имоти, които са изградени със средства от общинския бюджет, целеви средства по заеми на общините, или средства от самооблагане на населението, или с негов труд, или такива, които държавата е предоставила безвъзмездно на общините. За имотите обаче, които са строени със средства на ЮЛ с държавно имущество и са включени в капитала им, **а съгласно ал. 2 на § 7 е достатъчно да се водят по баланса на дружеството,** законодателят не е предвидил преминаването им в патримониума на общините дори те да се ползват за целите, посочени в ал. 1 на § 7.

Съпоставяйки изложеното, от една страна, със свидетелските показания на кметския наместник Софрониев и на бившия собственик А., от друга, че рибарникът е на изкуствено пълнене и не би могъл да функционира без помпена станция, която да черпи вода от р. Дунав, съдът прави извод, че

цялата инфраструктура, включително напорния тръбопровод от брега на р. Дунав до рибарниците с дигите, помпената станция на брега, която се нуждае от електричество, трафопостовите и т.н. са били включени със сигурност в баланса на предприятие „Рибовъдство“ – с. Нова Черна, още към момента на изграждането на рибарника или към момента на пускането му в експлоатация; при това, заради ал. 2 на § 7 към ПЗР на ЗМСМА, остава без значение дали счетоводно са били записани в уставния капитал като пасив, или извън него като актив – дълготраен, материален. А след като има изградена инфраструктура, която се е нуждала от електричество, не е лишено от стопанска логика заключението, че в собственост на предприятието „Рибовъдство“ – с. Нова Черна, което е било част от СК „Сладководно рибовъдство“-Пловдив, е възможно да е имало и електропровод със стълбове и проводници. Впоследствие цялото имущество на предприятие „Рибовъдство“ – с. Нова Черна е преминало към ДФ „Калимок, с учредяването на последното, като регистрацията му с решението на окръжния съд е от 07.02.1991 г., а ЗМСМА е влязъл в сила по-късно, на 17.09.1991 г. На практика с § 7 към ПЗР на ЗМСМА цялото имущество на държавната фирма, както е било по баланса ѝ, се е съхранило. Понеже предметът на дейност на новоучредената фирма е също свързан с рибовъдството, съдът изключва възможността при прехвърлянето на имуществото от предприятие „Рибовъдство“ към ДФ „Калимок“ да са били отклонени активи, необходими за нормалното функциониране на рибарника според неговото предназначение. Впоследствие фирмата е придобила правната форма на еднолично дружество с ограничена отговорности, отново с принципал държавата, изпаднала е в несъстоятелност, и имуществото ѝ е било продадено на търг. Независимо че не са запазени, или поне не са представени по делото книжата, които индивидуализират точно какво е продадено чрез търга на свид. А., Тутраканският районен съд приема, че записаното в Постановление № 61/05.05.1997 г. на съда по несъстоятелността отговаря на действителното правно положение тогава, а именно, че продаденото имущество е било собственост на ЕООД „Калимок“, включително електропровода /стълбове и проводници/ НН 380 V. Впоследствие и ищцовото дружество е станал негов собственик.

Искът за собственост на основание прехвърлителното правоприемство обаче е неоснователен, защото не се доказва идентитет между електропровода, който е бил предмет на сделките, с този, който се претендира. Напротив, доказателствата сочат, че това са два различни електропровода. Продаденият електропровод е ниско напрежение НН 380, а процесният, който е заснет на геодезическата снимка и който е бил обект на техническата експертиза пред Варненския районен съд е средно напрежение 20 kV, или това са 20 000 V. За да се ползва такъв ток, той първо трябва да стигне до трафопост, откъдето чрез трансформатори да се намали напрежението му. Двата трафопоста, някъде наричани трансформаторни сгради, на ищцовото дружество са описани коректно в геодезическата снимка, и това са т. 1 на брега на р. Дунав и т. 48-44, като те съответстват на документите, с които е прехвърляна във времето собствеността на тези

трафопостове като принадлежности към рибарника.

За трафопоста на брега на р. Дунав, съдът констатира допуснатата грешка в записването, че с Нотариален акт № 121/12.09.2002 г., том IV (л. 141 гръб д.ВнРС), А. А. и А. А. продават на „И.“ ООД 1/2 ид.ч. от трансформаторен пост с площ 9 кв.м. и 1/2 ид.ч. от електропровод /стълбове+проводници/ НН380V, както и в Нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан под № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006 (л. 8-9 д.ВнРС), а именно, че трансформаторният пост е **разположен в имот № 54** в землището на с. Пожарево. От доказателствата става ясно, че се касае за трафопоста, който е на брега на р. Дунав, и същият се намира в поземлен имот с кадастрален № 57090.2.1 с площ 1697 кв.м. Съседен на него от източната страна е имот № 52 с кадастрален идентификатор 57090.2.52, който е частна собственост на „И.“ ООД. От фирменото наименование съдът прави извод, че това е мястото, което свидетелите наричат „Пясък и баластра“, явно там се добиват инертни материали от р. Дунав. Площта не е малка, според регистъра на засегнатите имоти (л. 47 д.ВнРС) – 15 дка. Това предприятие е логично да има нужда от електрозахранване и затова е купило през 2002 г. половината трафопост заедно със стълбовете и проводниците на ниско напрежение. Тоест, съдът прави вероятностен извод, като допуска, че съществуващият към момента на сделката електропровод на ниско напрежение, чиято 1/2 ид.ч. от собствеността е прехвърлена, започва от трафопоста в ПИ № 1 и се прекарва чрез стълбове и проводници до консуматорите на територията на ПИ № 52, но той няма нищо общо с електропровода на средно напрежение 20 kV (процесния), по който се доставя тока до самия трафопост.

Другият трансформатор, който свидетелите наричат „На рибното стопанство“, е в т. 48-44 и той се намира в поземлен имот № 390. Понастоящем той е „разкачен“ за безопасност от захранващия електропровод СрН 20 kV (претендирания с исковата молба), но когато е функционирал, съдът допуска, че от него също е тръгвал електропровод ниско напрежение НН 380 V, защото в съседния ПИ № I-391, според Нотариален акт № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006 (л. 8-9 д.ВнРС) има ел.табло, а в ПИ № 75 има малка помпена станция, която е различна от тази на брега на р. Дунав. Тоест, ел.таблото и малката помпена станция, понеже също имат нужда от електричество и то на ниско напрежение, е логично да бъдат захранени от най-близкия собствен на рибарника трафопост, този в ПИ № 390, чрез електропровод (стълбове и проводници) НН 380 V, но той отново няма нищо общо с електропровода на средно напрежение 20 kV, по който се доставя тока до трафопоста.

Съдът смята, че по-вероятно е електропроводът на ниско напрежение НН 380 V, за който иде реч, да е само един – този, който започва от трафопоста в ПИ № 390, защото, както е направено описанието на консуматорите: малка помпена станция в ПИ № 75 и ел. табло в ПИ № I-391, и видно от геодезическата снимка, тези поземлени имоти се намират достатъчно отдалечени от трафопоста, за да имат нужда от свързване с електропровод. Докато трафопостът на брега на р. Дунав се намира непосредствено долепен до две други сгради, личи също от геодезическата

снимка, като те всъщност са помпената станция и командната зала, описани в нотариалния акт № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006 г. Тези сгради, явяващи се принадлежности към рибарника, необходими за функционирането му, нямат нужда от електропровод. Според съда, описаното в справката от имотния регистър (л. 141 гръб д.ВнРС) по отношение на това, че с нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан под № 121/12.09.2002 г., том IV, А. А. и А. А. продават на „И.“ ООД 1/2 ид.ч. от електропровод /стълбове+проводници/ НН380V е грешка и затова действително електропроводът на ниско напрежение НН380V е само един, но това не е от толкова голямо значение за настоящия спор – дали е един, или са два, защото в нито един документ за собственост няма за предмет електропровод на средно напрежение СрН 20 kV, какъвто е процесният.

Мачтовият трафопост в т. 51 на геодезическата снимка няма отношение към делото. Той е крайната точка, докъдето стига захранването на средно напрежение по претендирания електропровод, в него токът се намалява до ниско напрежение и от него се разпределя за битовите абонати в селото.

Съдът обръща внимание, че единствено в нотариалния акт, с който ищцовото дружество купува рибарника и съоръженията, е записано, че се прехвърлят с подобрен ИЯТА, в мн.ч., представляващи ЕЛЕКТРОПРОВОД високо напрежение /стълбове и проводници НН380V/ „до трансформатора на помпена станция на брега на р. Дунав и до другия трансформатор“ и каменна настилка с асфалтово покритие. Допреди това във всички документи за собственост се споменава като подобрение само каменната настилка и никъде не е упоменато от къде или до къде се простира електропроводът. Описанието на съоръжението в нотариалния акт въвежда в заблуждение, че електропроводът свързва двата трансформатора, но внимателният прочит разкрива, че не следва да се прави такъв извод, защото не е използван предлогът „между“ или думата „свързващ“ или друг израз, а е използван предлогът „до“. Смисълът напълно съответства на вероятностния извод, който съдът направи, че става въпрос за електропровод(и), които започват от, или другояче погледнато – стигат до двата трафопоста, но кабелите от тях всъщност правят връзка между всеки от трафопостовите поотделно, от една страна, и консуматорите (помпи, административна сграда, кантар, тоалетна, ел.табла и т.н.), които се намират в много близки, съседни на тях имоти, от друга страна; но проводниците на ниско напрежение НН 380 V не правят връзка между двата трафопоста. Връзката между тях е по претендирания електропровод на средно напрежение СрН 20 kV. Другото, което се забелязва в този нотариален акт, е, че е допусната грешка като е посочено, че електропроводът е високо напрежение НН380V. Електропроводите, както е обяснило вещното лице пред ВнРС, се класифицират според напрежението, и високото е от 110 до 400 kV (т.е. 110 000 – 400 000 V), а ниското е до 1 kV (т.е. до 1000 V). Има терминологично противоречие в изрази „високо напрежение НН380V“, което се е пренесло в геодезическата снимка и обяснителната записка на „Г.“ ЕООД.

Не на последно място, съдът смята, че е абсурдно да се помисли дори, че след като половин село Пожарево се захранва с ток от претендирания

електропровод, държавата с лека ръка навремето го е предоставила за ползване от нейното предприятие „Рибовъдство“ – с. Нова Черна, при положение, че за обслужването на такова съоръжение на средно напрежение са необходими висококвалифицирани специалисти, заради рисковете, които крие за здравето обслужването на такъв електропровод и необходимостта това да става след прекъсване на захранването му. Очевидно е, че след като токът постъпва в процесния участък на съоръжението в т. 33, а тя не е разединителна, разединителната е РОС 102, както казват свидетелите на ответното дружество – електротехници, а ищецът не претендира да е собственост на последната, нито да има нужните специалисти, още по-малко неговият праводател свид. А., който заяви, че при авария и профилактика е наемал ел.техници, които да спрат тока от подстанцията и да свършат работата, процесният електропровод е нямало как да бъде обслужван от ищеца, нито от собствениците на рибарника преди него. При тази фактическа обстановка, умът не побира, кой би си помислил да рискува половин село, близо 200 абоната, да остане без ток, давайки в собственост такова важно за местната общност съоръжение на дружество, което се занимава с развъждането на риба и производството на хайвер, ако ще и да е било държавно предприятие навремето. Самото наименование на електропроводното отклонение „Рибно стопанство“ не може да е индичия за принадлежността на правото на собственост. Става въпрос за оперативно наименование и нищо повече. Съдът смята, че навремето държавата е съдействала за облагородяване на селото, чрез електрифицирането му, както и със създаването на средства за поминък, като е изградила рибарника, а по всяка вероятност и пункта за добив на инертни материали. Съчетала е отделните консуматори и ги е предвидила в една електроразпределителна мрежа, като е направила съответните трафопостове, прокарала е ток до тях, и само инфраструктурата от тези трафопостове до обектите на консумация в предприятията е обособила в собственост на последните, но не и стратегическите инфраструктурни съоръжения, сред които без съмнение е процесният участък на претендирания електропровод на средно напрежение.

Съдът приема, че свид. Атанасов навремето е наемал хора да сменя керамични изолационни чашки, масло в трансформаторите и т.н., но това е правил по отношение на онези съоръжения, които са били негова собственост. Тоест, в двата трансформатора и електропроводите на ниско напрежение, тръгващи от тях, ако и доколкото ги е имало, до помпите, ел.таблата и другите ел.консуматори. Ако се е случвало по процесния електропровод на средно напрежение да е викал хора, то това е било по сигнал за авария, като буден гражданин, а не като собственик на съоръжението. Същото се отнася и за ищцовото дружество. Кастренето на храсти и дървета в собствен имот по усмотрение на собственика и оглеждането на стълбовете и жиците на минаващия през него чужд електропровод, не представляват действия по осъществяване на фактическа власт върху последния. Затова претенцията за придобиването на собствеността по давност на това съоръжение също е неоснователно.

Още по-неоснователно е да се коментира приращение, защото

сервитутното право по чл. 10 , ал. 1 от Закона за електростопанството (обн. ДВ, бр. 95 от 12.12.1975, отм. ДВ, бр. 64 от 16.07.1999), запазено чрез чл. 60, ал. 2 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност (обн. ДВ, бр. 64 от 16 юли 1999, отм. ДВ. бр.18 от 5 Март 2004), а впоследствие и чрез § 26, ал. 1 от ПЗР към сега действащия Закон за енергетиката (Обн. ДВ. бр. 107 от 9 Декември 2003), от което се ползва действителният собственик на електропровода, представлява изключението по чл. 92 от Закона за собствеността, защото този сервитут дава право, съгласно чл. 64, ал. 3 от ЗЕ, на титуляря му да прокарва и изгражда линейни енергийни обекти, какъвто се явява процесният електропровод. Тоест, минавайки през чужд поземлен имот, законовият сервитут, от който се ползва собственикът на електропровода, не позволява на собственика на поземления имот да стане собственик и на енергийния обект по приращение.

Отхвърлителният диспозитив на решението следва да съдържа претенцията на ищеца, както я е индивидуализирал и както е докладвана по делото, а именно, че се претендира електропровод ниско напрежение НН380V, минаващо по описаното трасе, защото тъкмо противоречието с действителността (конкретният електропровод е средно напрежение) е едно от основанията за отхвърляне на иска. За да е ясно все пак, съдът обръща внимание, че дори да беше посочено вярното напрежение СрН 20 кV, изводът би бил същият, което означава, че ако решението влезе в сила, така както е постановено от Тутраканският районен съд, би имало сила на пресъдено нещо по отношение на електропровода като местоположения на стълбовете и проводниците, без значение от напрежението на тока, който минава по него. Ето защо, като неразделна част от решението на Тутраканския районен съд трябва да се счита геодезическата снимка на л. 55 и координатния регистър на стълбовете по трасето на електропровода на л. 50-52 от гр.д.№ 12124/2020 на Варненския районен съд.

В полза на ответното дружество следва да се присъдят разноски съгласно списъка по чл. 80 ГПК, в размер на 400 лева за експертизата, приета от РС Варна и 600 лева за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ трите установителни иска на „А.” ЕООД с ЕИК 118033560 против „Е. с.” АД с ЕИК *** за признаване, че ищцовото дружество е собственик на основанията: **Нотариален акт**, вписан в СВ-Тутракан под № 196/31.07.2006, том III, дело № 1469/2006, **давностно владение и приращение** на електропровод – стълбове и проводници НН380V с диспечерско наименование „Р.с.,П.“, разположени в землището на **, представляваща въздушно кабелно съоръжение с обща дължина по остна на електропровода от 2490,76 метра, състоящ се от общо 45 броя стълбове, като

17 броя са железни ферми и 28 броя са стоманобетонни стълбове, чието трасе започва от трансформатора на помпена станция на брега на р. Дунав, намиращ се в ПИ 57090.2.1 по КККР на ** до трансформатор, намиращ се в ПИ № 390, кв. 13 по кадастралния и регулационен план на ***, преминава през ПИ 57090.2.1, ПИ 57090.2.56, ПИ 57090.2.52, ПИ 57090.45.51, ПИ 57090.2.430, ПИ 57090.2.75, ПИ 57090.2.68, ПИ 57090.2.169, ПИ 57090.2.169, ПИ 57090.36.59, ПИ 57090.2.115, ПИ 57090.2.82 и ПИ 57090.2.184 по КККР на ***, и през ПИ № 390, кв. 13, улици и кв. 9 по кадастралния и регулационен план на *** и завършва с мачтов трафопост на желязна ферма, намиращ се в кв. 9 по кадастралния и регулационен план на ***, като трасето на този електропровод е подробно отразено на Геодезическа снимка и координатен регистър на стълбовете по трасето на електропровода на л. 50-52 и л. 55 от гр.д.№ 12124/2020 на Варненския районен съд, които се заверяват от Тутраканският районен съд и стават неразделна част от решението.

ОСЪЖДА „А.” ЕООД с ЕИК *** да плати 1000 лева (хиляда лева) на „Е. с.” АД с ЕИК *** за разноси по гр.д.№ 295/2022 на РС Тутракан.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд Силистра.

Да се направят преписи на л. 50-52 и л. 55 от гр.д.№ 12124/2020 на ВнРС, които да се оставят на същите страници, а оригиналите да се приложат към настоящото решение.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____